

Mødet den 17. Maj 1923.

Fraværende: J. Chr. Møller.

1. (J. Nr. 178—1923). Skrivelse fra Indenrigsministeriet vedrørende en **Ændring i Fundatsen for Alterdegn Frederiksen og Hustrus Legat.**

Toges til Efterretning.

2. (J. Nr. 48—1923). Skrivelse fra Undervisningsministeriet vedrørende **Spørgsmaalet om Beregning af afskediget Lærerinde Sofie Petersens Pension.**

Toges til Efterretning.

3. (J. Nr. 192—1923). Skrivelse fra Undervisningsministeriet angaaende **Statstilskud til Marselisborg Skole.**

Toges til Efterretning.

4. (J. Nr. 95—1923). Skrivelse fra Politimesteren med Oplysninger om **Ordningen af Samarbejdet mellem Statspolitiet og det kommunale Politi.**

For manden oplyste, at Skrivelsen væsentlig gik ud paa, at 4 Betjente, som hidtil havde gjort Tjeneste hos Statspolitiet, nu var kommet ned paa Politistationen, men de skulde udføre det samme Arbejde som hidtil, saa nogen videre Forandring var der ikke sket.

Vald. Pedersen paatalte, at man lod Politiets Udrykningsvogn med 3 Betjente rykke ud, fordi en lille Hund blev overkørt paa Gaden. Po-

litiet skule tage sig noget mere nyttigt for og ikke gøre sig til Morskab ved at optræde paa den Maade.

Toges til Efterretning.

5. (J. Nr. 199—1923). Skrivelse fra Ingeniørerne Becher og Feiberg angaaende et **Projekt til Centralopvarmning af de nye Kvarterer omkring Hovedbanegaarden.**

Formanden meddelte at man havde søgt Oplysninger i Kiel om, hvorledes de der opvarmede nogle Kvarterer i Byen ved Ledninger fra Gas- og Elektricitetsværkerne; men der blev svaret, at saadanne Oplysninger maatte søges ad diplomatisk Vej, da Byen ikke havde Ret til at give Oplysninger om disse Forhold. Der var saa sket Henvendelse til Udenrigsministeriet om at tage sig af Sagen og faa fremskaffet nogle Oplysninger, hvoraf man muligvis kunde lære noget. Taleren vilde foreslaa at sende Sagen til Belysningsudvalget til nærmere Undersøgelse over, hvorvidt der var Mulighed for paa en fordelagtig Maade at opvarme det ny Banegaardskvarter; men skulde der laves noget i den Retning, kunde man nok klare sig uden Ingeniører udefra.

Sagen henvistes til Belysningsudvalget.

6. (J. Nr. 10—1923). Valg af 2 Medlemmer til **Skolekommissionen.**

H. P. Christensen anmodede om at faa Sagen udsat.

Udsattes.

7. (J. Nr. 156—1923). Andragende fra »Aarhus Amts landøkonomiske Selskab« om at faa overladt Eksercerpladsen og Vennelystanlægget til det aarlige Dyrskue.

Anbefalet af Forskønnelsesudvalget, Markudvalget og Garnisonskommandanten.

Bevilgedes.

8. (J. Nr. 175—1923). **Indbydelse til Deltagelse i Byplansudstillingen i Gøteborg.**

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse indstiller, at Kommunen anmelder Deltagelse, og at der hertil stilles et Beløb af 5000 Kr. til Udvalgets Raadighed.

A n d r. C h r i s t e n s e n meddelte, at der paa tænktes afholdt en Byplansudstilling ved den store Udstilling i Gøteborg. Der var dannet en dansk Komité til Forberedelse af Deltagelse her fra Landet, og fra denne var der kommet Indbydelse til Kommunen om at deltage. Udvalget havde ment, at Aarhus ikke godt kunde undslaa sig for at være med, idet sandsynligvis en Del af Landets større Byer vilde deltage. Det vilde antagelig ogsaa have nogen Betydning for Aarhus By at henlede Opmærksomheden paa sig, og Taleren vilde derfor anbefale den foreslaaede Bevilling af 5000 Kr. til Afholdelse af Udgifterne ved Udstillingen; dette Beløb vilde sikkert rigeligt slaa til. Udvalget havde tænkt sig at udstille Planer af Byen og Udvidelserne i de kommende Aar samt specielle Planer af enkelte Dele, f. Eks. den ny Kirkegaard, Stadion o. l.; men den nærmere Ordning heraf kunde vel nok overlades til Udvalget.

P. P e t e r s e n spurgte, om man havde nogen Sikkerhed for, at andre større Byer agtede at deltage i Udstillingen, for saa kunde Aarhus maaske ikke saa godt holde sig tilbage. Men ellers troede Taleren ikke paa, at Byen kunde have nogen Nytté af en saadan Udstilling, og de 5000 Kr. kunde sikkert anvendes bedre.

M. C. F a l k havde samme Syn paa denne Sag som Konsul Petersen. Selve Udstillingen var nu aabnet, og Interessen derved noget slappet, saa det vilde næppe gavne Aarhus By noget som helst.

Taleren vilde derfor støtte Konsul Petersens Henstilling om at spare disse Penge.

A n d r. C h r i s t e n s e n forstod ikke Konsul Petersens Udtalelser som et Forslag om at nægte Bevillingen, idet han blot udtalte Tvivl om, hvorvidt det var til nogen Nytte for Byen. Taleren troede ikke som Hr. Falk, at Interessen var forbi, fordi Udstillingen var aabnet. Havde den paa-tænkte Udstilling foreligget ved Aabningen, vilde den let være druknet i den store Mængde, men naar det største nu var gennemgaaet, vilde der snarere blive Interesse for en saadan mindre Udstilling, og den Slags skiftende Udstillinger i Sommerens Løb var vist altid almindelige. Muligvis var Nytten ikke stor for Aarhus; det var jo vanskeligt at afgøre; men Udvalget havde ment, at naar nogle danske Byer deltog, f. Eks. København, skulde Aarhus ikke savnes, særlig burde ogsaa Planerne af Havnen med. Kommunen ofrede i det hele taget meget lidt paa Reklame, og her burde man benytte denne Lejlighed, naar det ikke drejede sig om en større Sum.

M a r i u s G e e r t s e n syntes, at hvis man vedtog Forslaget, skulde der ogsaa laves en virkelig Reklame for Byen, f. Eks. ved en lille, godt udarbejdet Pjece, der kunde vedlægges, og hvorigennem Opmærksomheden henledtes paa Byens smukke Omegn.

M. B r a m m e r anbefalede, at Aarhus deltager i Udstillingen, for hvis andre danske Byer deltog, burde Aarhus ikke savnes, særlig paa Grund af Byens store Havneanlæg og de paa-tænkte Udvidelser haraf. Muligvis kunde man ogsaa ved denne Lejlighed anvende Aarhusfilmen, som blev optaget for en Tid siden.

M. C. F a l k havde forstaaet Konsul Petersen saaledes, at han ikke kunde tiltræde Bevillingen af de 5000 Kr. Det havde næppe den mindste Betydning for Aarhus, for det var vist udelukket, at Byen kunde gøre sig gældende paa en saadan Udstilling, og Taleren vilde derfor stille Forslag om at spare de 5000 Kr.

A n d r. C h r i s t e n s e n mente tværtimod, at det kunde have Betydning for Byen; men selvfølgelig kunde man aldrig paa Forhaand vide, hvad Nytte en Reklame gjorde.

P. P e t e r s e n havde udtalt, at hvis andre Byer gik med, kunde Aarhus maaske ikke saa godt holde sig tilbage, og det kunde vel ret hurtigt oplyses, hvorvidt dette var Tilfældet. I modsat Fald syntes Taleren, man skulde spare disse Penge, og tilmed kunde den nævnte Sum næppe slaa til, idet der jo skulde mindst een Mand derop at ordne det. En Pjece kostede ogsaa Penge, og Taleren troede ikke paa Nytten hverken af Pjecer eller Film.

F o r m a n d e n vidste ikke, om andre Byer end København agtede at deltage i Udstillingen. Den skulde vare fra 27. Juli til 12. August, men Fristen for Anmeldelse udløb med Maj Maa-ned. Det saa underligt ud, at Fristen var gjort saa kort, naar Udstillingen ikke skulde begynde før, og det kunde nærmest tyde paa, at den københavnske Komité havde sat sig til Opgave at holde andre Kommuner ude. Men Sagen maatte altsaa afgøres nu, og det var selvfølgelig ikke nogen Livssag for Udvalget at deltage i Udstillingen.

H. P. C h r i s t e n s e n syntes, at Konsul P e t e r s e n havde vanskeligt ved at finde et Standpunkt i Sagen, og Taleren var endnu ikke klar over, hvorvidt han fraraadede eller anbefalede Forslaget.

Udvalget havde ikke ment, man uden videre kunde afvise Sagen, men havde ønsket at høre Byraadets Mening, og skulde Forslaget blive forkastet, tog Udvalget næppe sin Død derover.

Kjeld Sørensen havde forstaaet det saaledes, at Konsul Petersen anbefalede at spare de 5000 Kr., og Hr. Falk havde stillet bestemt Forslag om at nægte Bevillingen, hvilket Taleren vilde støtte, da Pengene vist kunde anvendes bedre paa anden Maade.

Det vedtoges, at Aarhus ikke deltager i Udstillingen.

9. (J. Nr. 189—1923). Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse om en **midlertidig Skelregulering mellem Ejendommene Rosensgade Nr. 28 og Graven Nr. 19.**

Andr. Christensen forelagde Sagen. Rosensgade Nr. 28 ejedes af et Selskab, som agtede at indrette en Station for Rutebiler i Ejendommen, hvorfor der skulde foretages nogle Byggearbejder paa Baggrunden af Ejendommen og eventuelt opføres en Bygning. En saadan Bygning havde Ejeren Ret til at lægge helt hen til Skellet mod Naboejendommen Graven Nr. 21, som tilhørte Kommunen. Men i denne Ejendom havde den kommunale Skoletandklinik Lokaler, og hvis der opførtes en stor Bygning lige ind til Skellet, vilde den tage Sol og Lys fra Tandklinikken, hvorfor Kommunen var interesseret i at faa Bygningen rykket noget bort fra Skellet. Selskabet havde samtidig købt Ejendommen Graven Nr. 19, og det var Meningen igennem denne Ejendom at lave en Udkørsel til Graven, saa der kunde blive Gennemkørsel for Bilerne, hvilket jo vilde lette Færdselsforholdene i Rosensgade. Udvalget havde forhandlet med Selskabet om en midlertidig Skel-

regulering mellem Ejendommene, saaledes at Kommunen faar et Stykke af Grunden i Rosensgade, hvorved den paatænkte Bygning rykkes noget bort fra Kliniken, og Selskabet saa til Gængæld faar et Stykke af Kommunens Grund ved Enden af Tandklinikken, saa Pasagen gennem Graven Nr. 19 bliver bredere. Selskabet skulde i den ny Skellinie lade opsætte et af Byraadet godkendt Hegn. Overenskomsten var bindende i 10 Aar og kunde derefter opsiges af en af Parterne med $1\frac{1}{2}$ Aars Varsel, hvorefter Ejeren af Rosensgade Nr. 28 var pligtig til at retablere det oprindelige Forhold. Talereren vilde paa Udvalgets Vegne anbefale Overenskomsten til Godkendelse.

M. C. F a l k var betænkelig ved at føre en saa stor Biltrafik ud paa Graven, som var en meget befærdet, gennemløbende Gade. Tilmed var Graven Nr. 19 en lille, smal Ejendom, hvorigennem der næppe kunde blive en tilfredsstillende Udkørsel. Taleren vilde derfor henstille til Udvalget at overveje Sagen lidt nærmere, eventuelt sammen med Politiet.

F o r m a n d e n betonedede, at Hovedsagen var at forhindre en stor Bygning lige op ad Kommunens Ejendom, da den vilde tage al Lys og Luft fra Skoletandklinikken. Hvad Færdselen i Graven angik, nærede Taleren ingen Betænkeligheder; denne Gade kunde sagtens tage imod en Snes Biler daglig.

H. P. S a l l i n g ansaa en saadan Gennemkørsel for en stor Fordel, særlig hvis man saa kunde undgaa Kørsel ad Guldsmedgade og Lille Torv.

M. C. F a l k svarede hertil, at Bilerne lige fuldt kørte ad Guldsmedgade, saa i den Retning var det ingen Fordel. Selvfølgelig vilde det virke gene-

rende at faa en Bygning opført lige op ad Skoletandklinikken, men det kunde vel heller ikke lade sig gøre i den Højde, der var Tale om her.

Formanden: Jo, den kan opføres uden nogen som helst Dispensation.

Vald. Pedersen gav Meddelelse om de tidligere Forhandlinger mellem Brolægningsudvalget og Bilejerne. Udvalget havde foreslaaet forskellige Holdepladser for Bilerne, saaledes at de ikke kom til at køre gennem Byens Centrum, men det passede ikke Bilejerne; saa fandt et Par Haandværksmestre paa den Plan at lave Station i Rosensgade, og Byraadet skulde saa straks staa paa Pinde for dem. Men Kørselen med disse Biler var nu blevet saadan, at der ikke toges tilbørligt Hensyn til Byens Borgere, og det vilde en skøn Dag ende med Ulykker. Taleren vilde derfor ogsaa henstille til Udvalget at tage Sagen tilbage og se lidt nærmere paa den.

Andr. Christensen svarede hertil, at hvis man ikke skulde gaa til at forbyde Bilkørsel i Rosensgade, blev man nødt til at finde sig i, at der lavedes Bilstation her, og ved at forbyde Bilkørsel i Graven tvang man Bilerne til at køre baade ind og ud af samme Port i Rosensgade, hvilket vilde forværre Færdselsforholdene. Men iøvrigt havde Taleren ikke noget imod at se paa Sagen en Gang til.

Sagen gik tilbage til Udvalget.

10. (J. Nr. 170—1923). **Cirkulære af 3. Maj 1923 fra Indenrigsministeriet vedrørende Boligloven af 1923.**

Formanden meddelte, at Ministeriet ønskede Svar paa, hvorvidt den ny Huslejelov skulde gælde for Aarhus Kommune i det Omfang og for den Tid, den var givet. Taleren antog, at By-

raadet var enigt om, at Kommunen bør bibeholde Loven.

P. P e t e r s e n kunde ikke være enig med Borgmesteren heri; men paa den anden Side var der ikke særlig Grund til nogen lang Forhandling om Sagen, da Spørgsmaalet var drøftet for kort Tid siden, og Stillingen i Byraadet næppe ændret siden. Taleren kunde dog stadig ikke indse, hvad Gavn det skulde gøre at opretholde denne Huslejelov, for det havde vist sig, at saa længe den havde eksisteret, havde den ikke kunnet afhjælpe Bolignøden, og den forhindrede at faa Byggeriet i Gang. Ved en Ophævelse vilde der muligvis enkelte Steder blive nogen Gnidning mellem Ejer og Lejer, men det skulde man igennem for at faa normale Forhold. Saa blev der sagt, at Husleje-loven var nødvendig for at holde Lejen nede. Det kunde maaske nok knibe for enkelte at betale en større Husleje, men en Lejestigning kunde umuligt undgaas, hvis man skulde regne med de nuværende Byggepriser, og Ejendommene skulde forrente sig, for man kunde næppe tænke sig, at Stat og Kommune til evig skal betale til Opførelse af Ejendomme. Taleren troede ikke, det blev ret meget billigere at bygge Huse, for Materialierne kostede i Øjeblikket ikke noget videre; det aller-meste var Arbejdsløn, og naar man krampagtigt modsatte sig en Nedsættelse af denne, ja endog krævede en Stigning for Byggefagenes Vedkom-mende, vilde Lejen ikke blive billigere. Taleren vilde derfor anbefale at svare, at man ønsker at komme af med Boligloven snarest muligt.

H. P. C h r i s t e n s e n erindrede om, at den samme Tale havde Konsul Petersen ført, hver Gang der var Tale om Huslejeloven, men det var han vel pligtig til at gøre som Medlem af Grundejerfor-

eningens Bestyrelse. Men naar man saa, hvordan Boligforholdene havde udviklet sig i de Byer, som i Fjor ophævede Loven, specielt i Odense, saa indbød det ikke til Efterfølgelse. Bolignøden var sikkert større i Aarhus end i Odense, og man kunde nok tænke sig, hvordan Forholdene vilde blive, hvis Aarhus gik med til en Ophævelse; det vilde blive Opsigelser og Lejeforhøjelser overalt, og Kommunen blev sikkert tvunget til at bygge Barakker. Det var en forslidt Paastand, at Husleje-loven forhindrede Byggeriet, for der var ikke bygget mere i de Byer, hvor Loven var ophævet, og der blev selvfølgelig heller ikke bygget, saa længe Byggepriserne var saa høje, enten det saa skyldtes Arbejdsløn eller Materialier. Hvis Regeringen havde bibeholdt den tidligere Boliglov med Tilskud til Byggeriet, kunde Forholdene maaske ad den Vej være forbedrede, men naar dette nu ganske var strøget, vilde der selvfølgelig blive bygget endnu mindre. Den nuværende Form for Garanti af Stat og Kommune kunde ikke overses, og det blev muligvis langt dyrere end et bestemt Tilskud. Af disse Grunde vilde Taleren anbefale, at Byraadet vedtager at opretholde Loven i fuld Udstrækning for Aarhus Kommune.

M. S i m o n s e n vilde ogsaa anbefale at vedtage, at Loven opretholdes i den Udstrækning, som den fik ved den sidste Revision, saaledes at man beholder Nævnene indtil Maj 1924 og derefter vedtager, at der ikke i det første Aar kan ske Lejeforhøjelse. Videre kunde man ikke gaa i Øjeblikket, men det vilde muligvis vise sig, at Lovgivningsmagten igen i 1925 blev nødt til at træde til. Efter de Erfaringer man havde gjort i de Kommuner, hvor Loven i Fjor blev ophævet, vilde det være ganske uforsvarligt at gaa til en

Ophævelse, og Byraadets Flertal var sikkert enigt herom; det var vel endog tvivlsomt, at de konservative Medlemmer vilde følge Konsul Petersen i hans Krav, i hvert Fald var det lige saa vel konservative Lejere som andre, der klagede over Forholdene i de Byer, som i Fjor ophævede Loven. Det var oplyst, at der var sluttet en Overenskomst mellem Venstre og de Konservative paa Rigsdagen om Ophævelse af Boligloven, men i sidste Øjeblik blev Venstre betænkelig og brød ud. Paastanden om, at Huslejeloven forhindrede Byggeriet, var kraftigt modbevist fra de Byer, hvor man havde ophævet Loven. Der forelaa Erklæringer fra 11 Byer, hvor det var sket, og de gik alle ud paa, at der ikke i det sidste Aar var nogen Forandring at spore m. H. t. Byggeriet. Tilmed gjaldt Loven ikke for Nybygninger. Konsul Petersens Udtalelser om Arbejdsløn skulde Taleren ikke komme nærmere ind paa ved denne Lejlighed; Hensigten med disse Ord var tydelig nok. I Øjeblikket vilde det være intet mindre end en social Ulykke at ophæve Boligloven. Der var sikkert mange humane Grundejere, som ikke vilde lade sig paavirke heraf, men mange af dem, specielt Spekulanterne, vilde benytte Lejligheden til en Opskruning af Lejen, som vilde stramme Tiderne endnu mere.

P. P e t e r s e n kunde med lige saa god Ret sige, at Hr. H. P. Christensen udtalte sig, som han skulde ifølge sin Stilling, og Hr. Simonsen maatte selvfølgelig indtage samme Standpunkt her som i Rigsdagen. Taleren kunde ikke se, at der var ført Bevis for Huslejelovens Uskadelighed angaaende Byggeriet; det var rigtigt nok, at Loven ikke gjaldt for Nybygninger; men saa længe man ikke var færdig med Huslejeleven, vidste ingen,

hvor naar den kom til at gælde for disse ogsaa, og i hvert Fald ved Lejerskifte faldt de ind under Loven. Det var muligt, at Kommunen kom til at bygge flere Barakker, men det beviste jo intet som helst i Spørgsmaalet om Huslejelovens Uskadelighed.

M. S i m o n s e n syntes, at Konsul Petersens Forsvar for hans Paastand var temmelig løst, for naar der forelaa saadanne Erklæringer fra de Byer, hvor Loven var ophævet, maatte det dog være fuldgyldigt Bevis for, at en Ophævelse af Loven ikke fremmede Byggeriet. Angaaende de ny Ejendomme, saa var Lejen sikkert i disse saa høj, at Ejeren ikke behøvede at faa Lejen sat op ved Lejerskifte, og der var næppe Fare for nogen Nedsættelse.

Det vedtoges med 13 Stemmer mod 7 at svare Ministeriet, at man ønsker, at Boligloven vedblivende skal gælde for Aarhus Kommune.

11. (J. Nr. 194—1923). Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse om **Anlæg af Carsten Hauchs Vej.**

A n d r. C h r i s t e n s e n forelagde Indstillingen, som skyldtes Salg af Grunde ved Gaden.

Indstillingen vedtoges.

12. (J. Nr. 165—1923). **Besværing fra Villakvarteret omkring »Louisenhøj« over, at denne Ejendom tænkes anvendt til Sygehus.**

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse indstiller, at det ved Søgmaal prøves, om den paatænkte Anvendelse af Ejendommen er forenelig med den paa samme hvilende Villaservitut.

A n d r. C h r i s t e n s e n henviste til den foreliggende Skrivelse fra saa godt som alle Villaejerne i Kvarteret. Louisenhøj var solgt til en Institution, som paatænkte at indrette et Hjem for kro-

nisk syge i Ejendommen, og i Skrivelsen gjordes nu gældende, at en saadan Benyttelse stred mod den Servitut, som var lagt paa Grundene derude. Taleren ansaa det for at være et tvivlsomt juridisk Spørgsmaal, hvorvidt en saaadan Benyttelse var tilladt, og der kunde nok anføres adskilligt for, at det stred mod Servitutten. Byraadet havde jo solgt Grundene med denne Servitut og havde derfor Paataaleret m. H. t. dens Overholdelse, og naar samtlige Grundejere klagede over en formentlig Striden derimod, havde Udvalget ikke ment at kunne skyde Sagen fra sig, men foreslog at henvise Spørgsmaalet til Afgørelse ved Domstolene.

M. Simonsen mente ogsaa, det var den eneste Vej at gaa i dette Tilfælde. Men det maatte alligevel forbavse, at der kunde komme en saadan Protest mod Ejendommens Benyttelse til et Rekreationshjem for syge Mennesker, for man kunde ikke tænke sig, at det i nogen Maade vilde genere nogen som helst derude, ikke engang de to nærmest liggende Villaer, idet disse havde Facade til en anden Side end Louisenhøj. Andragendet syntes at røbe en vis Haardhjertethed hos de paagældende, og det var mærkeligt, at det havde kunnet samle saa mange Underskrifter, vist dem alle med Undtagelse af Overretssagfører Andr. Christensen og Bankdirektør Andersen, men det mentes, at disse havde medvirket ved Overdragelsen og derfor ikke saa godt kunde skrive under. Maa-ske kunde Forbudet tvinges igennem ved Domstolene, men det saa alligevel underligt ud at ville sammenligne en saadan Virksomhed med Kreaturhold, Restaurationsdrift, Forlystelsesanstalt o. l. Men hvorledes end Afgørelsen faldt ud, vilde det sikkert overalt gøre et meget daarligt Indtryk, at

man paa den Maade søger at hindre en Barmhertighedsgerning mod syge Mennesker.

A. M ø r u p erindrede om, at Byraadet for et Par Aar siden skænkede en Byggegrund til Opførelse af et Hjem for kronisk syge. Men det viste sig, at Selskabet ikke kunde skaffe tilstrækkelige Midler til at opføre Hjemmet, og Bestyrelsen havde derfor set paa forskellige Villaer for at indrette et Hjem i en saadan. Saa kom Louisenhøj til Tvangsauktion og kunde købes paa gunstige Vilkaar, og den blev købt i god Tro, idet ingen af Bestyrelsen et Øjeblik tænkte paa, at denne Servitut kunde være en Hindring for en saadan Anvendelse, der næppe kan siges paa nogen Maade at forulempe Kvarteret. Taleren delte Hr. Simonsens Forbavselse over, at Villaejerne i saa stort Tal havde skrevet under paa Protesten. Der var næppe andet at gøre, end at faa Sagen afgjort ved Domstolene, og Taleren kunde tiltræde Forslaget herom; men selvfølgelig vilde det blive en Skuffelse, hvis Sagen gik Selskabet imod, da Pengene nu var sat i Ejendommen. Taleren vilde dog gøre opmærksom paa, at Fabrikant Møller heller ikke var blandt Underskriverne.

F o r m a n d e n svarede hertil, at det ogsaa vilde være højst mærkeligt at se Hr. Møller blandt Underskriverne, idet han var Formand for det Udvalg, som sælger Gruudene og skal sørge for Servitutternes Overholdelse.

A n d r. C h r i s t e n s e n havde ikke medvirket ved Salget af Ejendommen. Naar Taleren ikke havde underskrevet Andragendet, skyldtes det andre Grunde, bl. a. at han var Medlem af det Byraadsudvalg, som nærmest havde med Sagen at gøre. Taleren tvivlede ikke om, at Hr. Simonsens Bemærkninger var fremsat af Interesse for de syge,

men man burde alligevel ikke stemple det som Haardhjertethed, fordi Beboerne ikke ønskede at faa et Sygehjem i Kvarteret. Lignende Processer havde der været mange af omkring i Landet, hvor der fandtes Villakvarterer. Man gik heller ikke her ud paa at sidestille Hjemmet med Kreaturhold o. s. v., men der stod i Kontrakten, at der i Kvarteret kun maatte opføres Villaer, og et Hospital kunde næppe kaldes en Villa. Kunde der indrettes Hospital i Louisenhøj, kunde det ogsaa ske i andre Ejendomme derude, og saa mistede Kvarteret sit Præg som Villakvarter. Taleren fandt derfor, at Protesten nok kunde forstaas uden at lægge Haardhjertethed til Grund.

A. S n e u m gjorde opmærksom paa, at en tidligere Ejer af Louisenhøj havde indrettet et meget stort Hønseri og Udrugningsanstalt for Fjerkræ derude, men da kom der ingen Protest, skønt dette snarere kunde kaldes en Overtrædelse af Servitutten.

V a l d. P e d e r s e n bemærkede, at Byraadet ikke havde solgt Louisenhøj til Selskabet og derfor ikke havde noget at bebrejde sig i den Retning; derfor var det i nogen Grad »for Smed at rette Bager«, hvis Byraadet nu skulde anlægge Søgmaal for at faa Spørgsmaalet principielt afgjort. Men saavidt Taleren vidste, bortfaldt Villaejernes Paataaleret i 1925, hvorfor Taleren vilde henstille til Selskabet at finde en mindre Villa til Benyttelse i de 1½ Aar, saa gik Sagen nok lettere i Orden til den Tid.

A n d r. C h r i s t e n s e n fastholdt, at man burde tage en Afgørelse af Spørgsmaalet nu.

Indstillingen forkastedes med 10 Stemmer mod 6, hvorefter det overlodes Villaejerne selv at paa-tale Sagen ad Rettens Vej.

13. (J. Nr. 125—1923) **Sagen angaaende Automobilruten Varna-Ørnereden** (Side 12).

Fra Skovudvalget forelaa følgende Indstilling:

«Udvalget kan anbefale, at Tilladelsen gives foreløbig for Sommeren 1923 paa Betingelse af, al Maksimumshastigheden (20 km) nøje overholdes, og der erlægges en Afgift til Skoven til Vejenes Vedligeholdelse paa 50 Kr. pr. Maaned. Andrageren oplyser, at Vognen er en 1 Tons Ford Vogn med Char à banc Sæder.»

M. S i m o n s e n erindrede om, at Sagen tidligere havde været til Behandling i Byraadet og blev sendt tilbage til Udvalget paa Foranledning af nogle Vognmænd, som for Betaling befordrede Folk fra Varna til Ørnereden i Hestekøretøjer. Det var altsaa udelukkende Konkurrencehensyn, som her gjorde sig gældende, og Skovudvalget ansaa det liggende uden for sin Opgave at tage Stilling hertil. Skulde Sagen ses fra et Skattesynspunkt, maatte det nærmest blive Kasse- eller Budgetudvalget, der skulde gøre Indstilling, og Skovudvalget henholdt sig til sit tidligere Forslag. Skovrideren havde fraraadet at give Tilladelsen eller rettere henholdt sig til en tidligere Erklæring angaaende et lignende Andragende. Men der var den Forskel, at den Gang drejede det sig om en 2 tons Vogn, medens det her var en 1 tons Vogn med Plads til 7 Passagerer, altsaa en mindre Vogn end mange af de private Biler, der kørte i Skoven, og som man ikke kunde forbyde at køre der. Men der skulde jo Tilladelse til at befordre Passagerer mod Betaling, og Udvalget foreslog altsaa at give denne Tilladelse imod, at vedkommende betaler en Afgift for Slid paa Vejene.

Indstillingen vedtoges.

14. (J. Nr. 76—1923). **Andragende fra »Andelsbolig-**

foreningen Aarhus« om Istandsættelse af det blinde Stykke af Thorvaldsensgade.

Fra Brolægningsudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Nævnte Gadestrækning er en privat Gade, som endnu ikke er anlagt, og der er heller ikke bebygget langs Gaden, som tilhører Møller Weiss' Arvinger.

Der henligger nogle Bunker Vejaffejning fra de øvrige Gader i Mølleengen, som vedligeholdes og renholdes af Kommunen. Disse Bunker vil nu blive fjernet«.

Fra Belysningsudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Udvalget foreslaar, at der svares Andragerne, at der i Betragtning af, at Gaden er privat, og der ikke findes Gasledning i samme, ikke vil kunne opstilles Gadelygter, med mindre Andragerne eller Ejerne, Møller Weiss' Arvinger, betaler Udgiften til Opstilling og Drift«.

Indstillingen vedtoges.

15. (J. Nr. 149—1923). **Andragende om Anlæg af nogle Gadestrækninger paa Ejendommen »Skovlyst«.**

Fra Brolægningsudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Idet Udvalget kan anbefale det foreliggende Andragende, skal bemærkes, at saafremt Byraadet maatte bevilge Andragendet, vil følgende Beløb være at stille til Udvalgets Disposition:

1. Til Anlæg af Skovvangsvej fra
Tordenskjoldsgade til Ringgaden 20800 Kr.
Heri fragaar Hammer Hansens
Bidrag, hvilket Beløb han maa
tilsige at ville betale 1200 Kr.

Kommunens Udgift bliver da 19600 Kr.

- II. Til Anlæg af Ringgaden 7000 Kr.

Udvalget indstiller, at Ringgaden anlægges efter det paa Bilag 2 viste interimistiske Tværprofil«.

Fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse forelaa derefter følgende Indstilling:

»Udvalget anbefaler, at de omhandlede Gadeanlæg bringes til Udførelse overensstemmende med foranstaaende, idet Udgiften afholdes paa Kontoen for Gadeanlæg Nord for Aaen«.

Indstillingen vedtoges.

16. **Andragender om Byggedispensationer** for følgende Ejendomme fra:

- a. (J. Nr. 2³⁶—1923). Bygninglovens § 11 for Vesterallé Nr. 21.
- b. (J. Nr. 2³⁶—1923). Bygninglovens § 21 og Bygningsvedtægtens §§ 12, 15, 17, 19 og 34 for Hjørnet af Søndergade og Sønderallé.
- c. (J. Nr. 2³⁸—1923). Bygningslovens §§ 6 og 8 for Marstrandsgade Nr. 25.
- d. (J. Nr. 2³⁹—1923). Bygningsvedtægtens § 12 for Jægergaardsvej Nr. 62.
- e. (J. Nr. 2⁴⁰—1923). Bygningslovens § 21 for Montanagade Nr. 11—15.
- f. (J. Nr. 2⁴⁶—1923). Bygningslovens §§ 21, 6 og 8 for Frederiksgade Nr. 29.
- g. (J. Nr. 2⁴⁶—1923). Bygningslovens § 21 og Bygningsvedtægtens §§ 17 og 19 for Christiansgade Nr. 8.
- h. (J. Nr. 2⁴⁸—1923). Bygningslovens § 21 for Mørksgade Nr. 3.
- i. (J. Nr. 2⁴⁷—1923). Bygningslovens § 21 for Mørksgade Nr. 1.

Anbefaledes.

17. (J. Nr. 180—1923). Indstilling fra Belysningsudvalget angaaende **Overenskomst mellem Aarhus og Randers Elektricitetsværk om Samarbejde.**

Følgende Indstilling forelaa:

»I Erkendelse af, at der er uøkonomisk for to Elektricitetsværker, der ligger tæt ved hinanden, altid at have fuld Reserve-Maskinskraft paa begge Værker og ofte samtidig paa begge Værker at have Maskinenheder i Drift med en ringe Belastning, har Udvalgene for Randers og Aarhus kommunale Elektricitetsværker under Forbehold af de respektive Byraads Approbation oprettet hoslagte Kontrakt angaaende Samarbejde mellem deres Værker.

Idet Udvalget herved anbefaler Forslaget til Byraadets Vedtagelse meddeles, at Kontrakten vil give Aarhus Kommune følgende Fordele:

- 1) En stærk tiltrængt Udvidelse af Aarhus Elektricitetsværk udskydes foreløbig.
- 2) Et Maskinuheld paa Elektricitetsværket vil ikke medføre nogen Forstyrrelse i Værkets Drift, idet Randers Elektricitetsværk da straks træder hjælpende til.
- 3) Ingen Maskinenhed behøver at være i Drift med en daarlig Belastning, idet den overskydende Belastning fra begge Byer snart samles paa en Maskine i den ene By, snart paa en Maskine i den anden.
- 4) Den samlede Nat- og Søndagsbelastning kan snart overtages af det ene snart af det andet Værk, hvilket kan faa stor Betydning ved Vagtfordelingen, under Sygdomstilfælde og i Ferietiden, og Reservemandskabet paa begge Værker vil derved kunne indskrænkes.

For at opnaa det ønskede Samarbejde maa der mellem Værkerne etableres en Forbindelsesledning, der anslaaes at ville koste ca. 150000 Kr. Udgiften hertil fordeles ligeligt mellem

begge Parter, og den vil derfor for Aarhus Kommune andrage ca. 75000 Kr.»

Fra Udvalget forelaa derefter følgende Forslag til Overenskomst:

»Mellem Aarhus og Randers Kommuner afsluttes herved følgende

K o n t r a k t

vedrørende Samarbejde mellem Aarhus og Randers kommunale Elektricitetsværker.

§ 1.

Der etableres en Forbindelsesledning imellem de to Værker, Ledningen skal kunne overføre ca. 1000 K. W. Ledningens Længde regnes fra Randers Elektricitetsværk til Transformatorstationen ved Riis Skov eller Viborg Landevej Udgifterne til Ledningen bæres af hver af Parterne med Halvdelen. Eventuelle Transformatorer med Tilbehør bekostes separat af hver af Parterne. Forbindelsen skal saavidt muligt være driftsklar 1. Oktober 1923.

§ 2.

Elektricitetsleveringen foregaar som

- a) en Udveksling af Kilowatt Maskineffekt
- b) en Udveksling af Kilowattimer.

ad a. Randers Elektricitetsværk udvides i indeværende Aar med et ca. 1900 K. W. Damp-turbineanlæg, hvorefter Randers Elektricitetsværk stiller al sin overskydende Maskinkraft til Disposition for Aarhus. Størrelsen af denne vil herefter i de kommende Aar andrage følgende omtrentlige Tal:

I Vinteren 1923.....	ca. 1600 K. W.
- » 1924.....	» 1300 »
- » 1925.....	» 1000 »
- » 1926.....	» 700 «
- » 1927.....	» 350 »

Ca. 2 Aar før det vil kunne paaregnes, at Randers ikke vil kunne stille saa megen Maskinkraft til Raadighed, som Aarhus har Brug for, skal Randers underrette Aarhus herom, hvorefter Aarhus Elektricitetsværk udvides med et passende stort Maskinaggregat. Herefter stiller Aarhus sin overskydende Maskinkraft til Raadighed for Randers. Ca. 2 Aar forinden det ville kunne paaregnes, at Aarhus ikke vil kunne stille saa megen Maskinkraft til Raadighed, som Randers har Brug for, skal Aarhus underrette Randers herom.

ad b. Kilowattimerne maales ved Afgangen fra det leverende Værk. Indenfor et Regnskabsaar byttes Kilowattimer lige over og saaledes, at der saavidt muligt sker Udligning. Overskydende Kilowattimer betales med det leverede Værks Produktionspris plus et Tillæg af 1,5 Øre pr. K. W. h.

Produktionsprisen beregnes paa Grundlag af selve Centralens samlede aarlige Udgifter til:
Lønninger og Pensioner ($\frac{1}{2}$ Driftsbestyrerløn),
Brændsel til Dampkedler og Dieselmotorer,
Olie, Tvist og Pakninger,
Belysning af Værket,
Vedligeholdelsen af Centraler excl. Batteri,
Assurance,
Skatter og Vandafgift.

Summen af de i nævnte Regnskabsposter opførte Beløb divideres med det samlede Antal K. W. h., der er produceret med Brændsel af Værkets Kraftmaskiner efter Fradrag af Forbruget til Hjælpemaskiner, uden Hensyn til Tab i Omformere og Batteri.

§ 3.

Det i Henhold til § 2 a) beslaglagte Antal

K. W. bestemmes ved Hjælp af registrerende Wattmetre ved Afgangen fra Højspændingssamleskinnerne paa det leverende Værk. Der betales kun Maksimalafgift for de K. W., der beslaglægges i Maanederne November, December og Januar mellem Kl. 4 Em. og 9 Aften.

I hvert Aars April Maaned træffes Aftale mellem Værkerne om det Antal K. W., der skal stilles til Disposition i den følgende Vinter. Der kan ikke rekvireres mindre Portioner end 200 K. W. ad Gangen. Der betales for det beslaglagte Antal K. W., dog mindst for det rekvirerede Antal K. W.

For hver K. W., som Aarhus saaledes rekvirerer eller beslaglægger fra Randers, betaler Aarhus til Randers en aarlig Afgift paa 50 Kr.

Naar den Tid kommer, da Randers rekvirerer fra Aarhus, efter at Aarhus har udvidet, opgøres de samlede Udgifter til Udvidelsen, som Aarhus paaviselig har haft, og divideres med Kraftmaskinens Effekt i K. W. Af den saaledes fremkomne Anlægs kapital pr. K. W. for Udvidelsen betaler Randers til Aarhus 11 % aarlig pr. beslaglagt eller rekvireret K. W.

I Tilfælde af Maskinuheld hos Rekvirenten, der medfører, at han i Maanederne November, December eller Januar mellem Kl. 4 Em. og 9 Aften ønsker leveret yderligere Maskinkraft udover det rekvirerede eller ved normal Drift beslaglagte Antal K. W., leveres disse af den anden Part, saafremt han er i Stand dertil.

Betalingen herfor er ikke som nævnt 50 Kr. pr. K. W., men 25 Øre pr. K. W. for den første Dag stigende med $\frac{2}{3}$ Øre for hver efterfølgende Dag, hvori Leveringen finder Sted i forannævnte Tidsrum.

§ 4.

Ved Paralleldrifft imellem de to Værker og Gudenaacentralen vil følgende Regler være at iagttage:

Ingen af de tre Parter skal mod sit Ønske levere Elektricitet paa Fælles-Nettet med en større Faseforskydning end den, de andre Parter kører med. For at gennemføre dette, skal der bestaa et intimt Samarbejde imellem de tre Værkers Driftsledere, og de maa eventuelt ved de vagthavende Maskinmestre daglig fastsætte, med hvilken Faseforskydning der skal køres, idet denne saa vidt muligt skal være Middelværdien af Faseforskydningen for Værkerne for Sammenkobling af Ledningsnettene. Der skal paa Værkerne opsættes $\cos \phi$ Visere, og paa Værkernes Driftsrapporter skal Aflæsning af Faseforskydningen indføres hver halve Time. Til yderligere Sikkerhed for, at ingen af Parterne forurettes ved Paralleldriften, skal, saa snart Begæring herom fremsættes af en af Parterne, enten opstilles Blindstrømsmaalere paa Sammenkoblingsstederne, eller paa Værkerne opsættes $\cos \phi$ Visere med grafisk Fremstilling af den til enhver Tid værende Faseforskydning.

Saafermt der skulde vise sig Vanskeligheder ved nævnte Paralleldrifft, saaledes at det vil kunne paavises, at et af Værkerne kommer til at levere mere wattløs Strøm end de andre, er vedkommende Værk berettiget til at forlange opsat Sinus-Maalere.

For Wattløs Strøm regnes i saa Tilfælde
1 K. W. h. = $1/10$ K. W. h. Watt Strøm.

Ved Sammenkomster lægger Værkernes Udvalg og Driftsledere Planer for den kommende

Periode, og de tagne Bestemmelser indføres i Protokoller, der underskrives af Parterne.

§ 5.

Maalingen af den leverede Elektricitet foretages ved Hjælp af 2 fuldstændige Sæt serieforbundne Kilowattimemaalere, hvoraf det ene Sæt tjener til Kontrol for det andet. Maalerne indrettes til Visning af den maksimale i 15 Minutter opnaaede Middelbelastning. Maalernes Maksimalvisning aflæses hver Uge, og ved den i § 3 anførte maksimalt beslaglagte K. W. Maskinkraft forstaas Middeltallet af de 4 højeste Aflæsninger inden for den i § 3 1ste Stykke nævnte Periode, jfr. dog § 3 sidste Stykke.

Til Kontrol for fornævnte Maalere opsættes i Serie med disse et selvregistrerende Wattmeter.

Viser det sig, at en enkelt Uges Aflæsning er saa høj, at det sandsynligvis skyldes unormale Driftsforhold paa Grund af Fejl paa Ledningsnettet eller lignende, regnes den dog ikke højere end den højeste af de nærmest liggende Aflæsninger.

Saafernt 2 sammenhørende Instrumenters Visning ikke afviger mere end 5 % fra hinanden, regnes med Middeltallet. Er Afvigelsen større end 5 %, skal Instrumenterne straks justeres, og Resultatet af Justeringen anvendes paa Aflæsningerne for den sidst forløbne Maanedes Levering. For saa vidt Fejlen har strakt sig over længere Tid, eller begge Instrumenter har haft en større Fejlvisning end foran anført, fastsættes Forbrugets Størrelse ved Forhandling imellem Parterne.

Aflæsningsresultaterne fremsendes til den anden Part hver Maaned.

Afregning over den samlede Levering finder Sted ved Udgangen af Regnskabsaaet, f. T. pr. 31. Marts. Dog betales det rekvirerede Antal K. W. kvartalsvis.

Betaling skal erlægges senest 14 Dage efter, at Regningen er modtaget, efter Udløbet af denne Tid betales Renter ($1\frac{1}{2}$ % over Nationalbank Disconto). Saaframt Beløbet ikke er betalt inden 1. Maaned efter Regningens Modtagelse, inddrives Beløbet ad retslig Vej for Skyldnerens Regning.

§ 6.

Hver af Parterne skal bestræbe sig for, at Forsyningen kan foregaa saa regelmæssigt som muligt, men Parterne paatager sig intet Ansvar for de Standsninger eller Uregelmæssigheder i Leveringen, der skyldes force majeure, Krig, Revolution, Strejke eller Lockout eller Naturbegivenheder som Jordskælv, Oversvømmelser eller Eksplosioner, Ildebrande o. desl.

Saaframt der fra et modtagende Værks Ledningsnet skulde fremkomme Uro og Forstyrrelser, som virker generende for det leverende Værk, skal sidstnævnte være berettiget til at afbryde Forsyningen, indtil Fejlene er rettede.

§ 7.

Det bemærkes udtrykkeligt, at Forudsætningerne for denne Kontrakt er, at Aarhus ikke udvider sin Maskinkraft, før Randers med den i 1923 foretagne Udvidelse med 1900 K. W. ikke kan stille den fornødne Maskinkraft til Raadighed for Aarhus, og at Randers derefter ikke udvider sin Maskinkraft, før Aarhus med den i § 2 a nævnte Udvidelse ikke kan stille den fornødne Maskinkraft til Raadighed for Randers, jfr. iøvrigt § 2 a.

I Aarhus Maskinkraft medregnes Leveringen fra Gudena-Centralen.

§ 8.

Nærværende Kontrakt er bindende for begge Parter, indtil det Tidspunkt indtræffer, da Aarhus, efter at have foretaget den i § 2 nævnte Udvidelse, staar overfor en ny Udvidelse, enten af sit eget Værk eller ved Tilslutning til andre Kraftkilder.

§ 9.

Saafremt der maatte opstaa Meningsforskel imellem Kontrahenterne angaaende Forstaaelsen af nærværende Kontrakt, eller saafremt der skulde opstaa Uoverensstemmelser vedrørende Leveringen om Forhold, der ikke er omtalt i Kontrakten, indtages Sagen, naar en af Parterne forlanger det, for en i den Anledning af »Dansk Ingeniørforening« nedsat Voldgiftskommission, hvis Afgørelse af Sagen er endelig og forbindende for Parterne.

§ 10.

Omkostningerne ved Stempling af denne Kontrakt deles lige imellem Parterne.

§ 11.

Af Hensyn til Stemplingen erklæres, at Værdien af den aarlige Leverance ikke skønnes at ville overskride 75000 Kr.◄

H. P. Christensen forelagde Sagen. Stillingen var saaledes, at baade Aarhus og Randers manglede Reserver, Randers stod foran en Udvidelse, og i Aarhus var Værkets Maskinkraft saa stærkt optaget, at det vilde knibe med Forsyningen, hvis Gudenaacentralen svigtede. Der kom da en Forhandling i Stand mellem de to Kommuner om et Samarbejde. I Randers var Muligheden for

en Udvidelse i Øjeblikket gunstigere end i Aarhus, idet Byen havde bygget saa stort, at der ikke behøvedes nye Bygninger eller Kedler, men blot en Udvidelse af Maskinkraften, medens det i Aarhus vilde blive langt dyrere at foretage en Udvidelse. Kontrakten gik saa ud paa, at Randers foreløbig skal være Reserve for Aarhus, saaledes at Aarhus derfra faar sin manglende Strøm, og naar saa det Tidspunkt kom, da Randers ikke mere kan undvære Strøm, skal Forholdet byttes om, saa at Aarhus foretager en Udvidelse og bliver Reserve for Randers. Her var en lille Forskel i de gensidige Betingelser, idet Aarhus skal betale Strømmen fra Randers med en Pris af 50 Kr. pr. K. W., medens Randers til sin Tid skal betale en Pris, der svarer til 11 % aarlig af Anlægskapitalen ved Udvidelsen. Skulde Aarhus i Øjeblikket foretage en Udvidelse, kunde den anslaas til at koste ca. 700000 Kr., og Randers vilde derefter komme til at betale en Pris af 77 Kr. pr. K. W. aarlig; men ellers var Betingelserne helt igennem gensidige, saaledes at Brændselspriserne blev lagt til Grund. Ved denne Ordning regnede man med at kunne udskyde Udvidelsen i Aarhus i 5—6 Aar. Naar saa det Tidspunkt kom, da Aarhus efter sin Udvidelse ikke længere kunde afgive Strøm til Randers, maatte der jo ny Forhandlinger til; men forhaabentlig kunde Samarbejdet under en eller anden Form fortsættes til Gavn for begge Parter. Hvis det tillige kunde lykkes at gennemføre Bygningen af en Kraftstation ved Kongens Bro, vilde det gøre Gudenaaanlægget mere rentabelt, da man jo nu havde Ledningsnettet færdigt. Den eneste direkte Udgift, som Aarhus fik i Øjeblikket, var Betalingen til Ledningen mellem Aarhus og Randers, men dette Beløb havde man tænkt at lade gaa ind i Værkets aarlige Bud-

get, saa man slap for at optage noget direkte Laan og foreløbig fik Pengene gennem Privatbanken. Taleren fandt Overenskomsten tilfredsstillende for Aarhus, idet der paa den Maade kunde fremskaffes billigere Strøm, end hvis man skulde have en Udvidelse nu, og tillige vilde det blive nødvendigt at udvide med en forholdsvis stor Reserve, som ikke kunde udnyttes; men det maatte samtidig kaldes en forsvarlig Overenskomst for Randers, som kunde faa hele sin Maskinkraft udnyttet straks. Taleren vilde hermed anbefale Overenskomsten til Godkendelse, da den i det lange Løb vilde være til Gavn for begge Parter

M. B r a m m e r udtalte sin Glæde over det venskabelige Samarbejde, som her var indledet mellem de to Byer Aarhus og Randers, der paa mange Maader havde fælles Interesser. Forhaabentlig vilde det indledede Samarbejde være Begyndelsen til yderligere nærmere Forbindelser, mellem de to Byer til Gavn for begge.

F o r m a n d e n vilde blot henstille til Udvalget ved venskabelig Forhandling med Randers at faa indsat en Bestemmelse om en Minimumspris for den Strøm, som Aarhus til sin Tid skal levere til Randers.

H. P. C h r i s t e n s e n havde intet herimod. Men hvis det til den Tid viste sig at de 11 % gik ned til 50 Kr. i Stedet for 77 Kr., vilde man være vel stillet ved at kunne levere det til den Pris.

Indstillingen vedtoges.
